

Nr 327

Av herrar **Hyltander** och **Berglund**, *angående riksdagens högtidliga öppnande.*

(Lika lydande med motion nr 251 i Första kammaren)

Riksdagens högtidliga öppnande är en händelse som av tradition tilldrager sig stor uppmärksamhet såväl inom vårt eget land som långt utanför dess gränser. Dess former i stort kan givetvis diskuteras från rationell synpunkt och kanske alldeles särskilt ur riksdagens synvinkel, men säkerligen är det den traditionsbundna karaktären av högtidligheten som ger den dess värde och intresse för en synnerligen bred publik. Detta värde förstärkes av det faktum, att vi i Sverige är så gott som ensamma om att kunna erbjuda ett sådant skådespel som det högtidliga öppnandet, och möjligheten att jämbördiga "konkurrenter" skulle dyka upp minskas ju i takt med att antalet monarkier krymper på vår jord.

Tidigare har herr Ollén i en motion, nr 63 i första kammaren år 1961, framfört förslag om att riksdagen skulle ges tillfälle att framträda på ett värdigare sätt och under mer representativa former, dock utan att ändra dessa i väsentlig grad. År 1965 framfördes förslag i motionerna I: 140 och II: 179 att man bl. a. skulle utvidga kretsen av inbjudna gäster — en sak som väl svårligen låter sig göras med hänsyn till utrymmet, om man vill vara kvar i rikssalen.

För riksdagens ledamöter känns det onekligen underligt att sitta påpälsade i ytterkläder i en i övrigt lysande och högtidsklädd församling — riksdagsledamöterna är ju dock huvudagerande i sammanhanget. Enligt uppgift skulle ordnandet av garderob för riksdagsledamöterna på slottet inte medföra några större olägenheter, och riksdagsledamöternas uppträdande i högtidsdräkt skulle onekligen förläna "öppnandet" en högtidligare prägel. En annan sak som kanske ännu lättare skulle kunna ordnas är, att varje riksdagsledamot finge anvisad en bestämd bänk såväl i slottskapellet som i rikssalen, vilket skulle undanröja orsakerna till den trängsel som nu kännetecknar in- och uttågandet och skulle medverka till att ge även denna del av ceremonien en högtidlig prägel. För att undvika att samma länsrepresentanter skulle få i stort samma placering — bra eller dålig — år efter år kunde man lämpligen låta bänkplaceringen cirkulera efter ett visst system från det ena året till de följande. Intervall kunde med tämligen god rättviseseffekt vara ca 65 i andra kammaren och ca 45 i första kammaren med ledamöternas bänknummer som ut-

gångspunkt. En annan tänkbar princip, som ju har viss hävd i andra riksdagssammanhang, är att man satte de till riksdagsåren äldste på de främsta bänkarna efter talmän och partiledare, vilket även skulle medföra en säker cirkulation om än i långsammare takt.

Med hänsyn till att varje ledamot har sitt eget bestämda nummer i kammaren torde uppgörandet av en lista med årlig placeringsplan inte förorsaka några större besvär.

I avvaktan på ändrade bestämmelser för riksdagens arbete i stort hemställer vi,

att riksdagen måtte ge talmanskonferensen i uppdrag att vidtaga åtgärder i enlighet med vad ovan anförts, i syfte att ge riksdagsledamöterna tillfälle att delta i riksdagens högtidliga öppnande på ett sätt som mera överensstämmer med sammankomstens högtidliga karaktär.

Stockholm den 25 januari 1967

Gunnar Hyltander (fp)

M. Berglund (fp)
